



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1634

De quarto Puncto, & quarto gradu amoris Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60472)

que tantum in iis intendat & quærat, aliaque omnia tamquam accessoria & parui momenti reputet. Id autem, in quod collimare debet, est, summè diuinæ bonitati placere; eique, tamquam regulæ, & omnis quod in nobis boni est origini, se conformare.

PUNCTVM QVARTVM.

NOTANDVM hîc PRIMO, Quòd materia Meditationis in hoc quarto amoris gradu sint omnes perfectiones diuinæ; in quo magnus nobis Meditationum campus detegitur, magnaq; incentiua amoris: item aperitur via perueniendi ad notitiam diuinarum perfectionum, per vestigia perfectionum quas in rebus creatis animaduertimus. & hoc est quod dicit, *Prospectare quo pacto munera & bona omnia celitus descendunt, ut sunt potentia, iustitia, bonitas, scientia, & alia qualibet humana perfectio.* Illas enim perfectiones eo modo creaturis communicat, ut iis non spoliatur; & ita eas distribuit,

S vt

vt omnes in se seruet; easque simplicissimâ perfectione, quæ est omnium bonorum scaturigo, in se vnit.

NOTANDVM SECUNDO, Quomodo in meipsum reflecti debeam in hac diuinarum perfectionum consideratione; Primò, *exuendo me, quantum fieri potest, amore omnium creaturarum, vt affectum vniuersum in ipsarum Creatorem conferam, eum in omnibus creaturis amando (quandoquidem in illis vestigia diuina pulchritudinis se prodant) & omnes in eo, iuxta sanctissimam & diuinam ipsius voluntatem; vt dicit sanctus Pater noster in P. 3. Constit. c. 1. §. 26. Et meritò, quia omnes creaturarum perfectiones longè perfectiore gradu in Deo inueniuntur: nam, vt dicit Sap. cap. 13. Quorum si specie delectati, deos putauerunt; sciant quantò his dominator eorum speciosior est: speciei enim generator hæc omnia constituit. Aut si virtutem & opera eorum mirati sunt, intelligant ab illis, quoniam qui hæc fecit, fortior est illis: à magnitudine enim speciei & creatura, cog-*
nosci-

noscibiliter poterit creator horum videri.

Secundò, non tantùm me debeo amore creaturarum exuere, sed etiam mei ipsius, vt in Deum transferam, à quo totum meum esse meaqué perfectio dependet, tamquam à sole radij & à fonte aquæ deriuantur. Sicut enim radiorum conseruatio à sole, & aquæ fluxus à fonte potiùs quàm à seipsis dependet; sic bonum hominis à Deo potiùs quàm ab ipsomet homine. Deus enim fons est perennis illius existentiæ & omnis boni. Et hinc fit, vt homo, sibi suisque viribus tantùm innixus, facilè cadat; & se amando animam suam perdat, & se odiendo eam inueniat, vt in Euangelio. *Qui amat animam suam, perdet eam: & qui odit animã suam in hoc mundo, inueniet eam.* Hinc sequitur, quòd quis se non debeat considerare velut rem suam aut alterius alicuius, sed Dei; à quo in suo esse spirituali & corporali, tamquam ab omnium perfectionum & existentiæ infinitæ Dei pelago, dependet. Atque

hinc nascitur libertas spiritus, quâ totis intentionis suæ amorisque viribus ad Deum euolet. Cui enim potius seruias, & placere studeas, quàm ei, in quo omnium creaturarum perfectiones infinitis gradibus nobiliores reperias? Cum iam quis ad hunc statum peruenerit, quantumcumque varia sint eius opera, finis tamen quem sibi proponit, vnus idemque est; eumque semper consequitur, si creaturis omnibus, tamquam si non essent, oculos occludendo, aliud non quærat, quàm diuinæ Maiestati propter seipsam placere. Contingere enim potest, vt singulorum operum fines considerando, actiones nostræ diuersos subeant status: aliquando enim erunt in principio, aliquando in medio, aliquando in fine, & frequenter, propter varia quæ occurrunt impedimenta, finem non consequuntur; verum, si consideremus intentionem eius qui operatur, deprehendemus, numquam à fine suo aberrare. Quia in quocumque statu opus illud fuerit, is qui eâ intentione operatur, sem-

femper finem consequitur, qui est, Deo in suis operibus placere: quare nullus successus aut contradictio impedire potest, quin finem suum consequatur. Ideò multum est eò peruenisse, vt clarè quis intelligat, quomodo munera & data optima de sursum sint; & quòd ibidem sint infinita potentia, bonitas, sapientia, misericordia & omnis pulchritudo, vnde istæ proprietates deriuantur, quas tam limitatè videmus creaturis communicatas. Multum etiam est, cælos per radios suos detexisse, & per riuulum ad fontem peruenisse, & centrum, in quo tanta creaturarum perfectionum varietas se iungit & vnit, inuenisse: ibi enim amor noster quiescet, nec ad aliud quærendum se mouebit. Et hoc est Deum totâ mente, & ex totâ animâ omnibusque viribus amare. Quia verò, qui ad hunc statum perueniunt, de aliâ re solliciti non sunt, quàm vt Dei in terris voluntatem faciant, sicut ea fit in cælis; ideò alio non tenentur desiderio, quàm vt, terrâ hac desertâ,

cælos petant, quò emendent quod in mandatorum Dei obseruatione eis defuit; nec vlla bona temporalia ita illis cordi sunt, quin illa facilè, si Deo ita visum fuerit, sint deserturi: nullaque eos hîc ita detinent negotia, quin similes sint seruis, qui, cùm venerit dominus, & pulsauerit ianuam, confestim aperiant ei.

Præter hos quatuor amoris gradus, quid aliud restat, quàm vt amor ille non sit delicatus, sed robustus; non effeminatus, sed fortis & virilis; qui quoduis pondus ferre, quasuis difficultates superare, & quoduis etiam damnum contemnere possit, potiùs quàm vt hoc se amore priuet, leges transgrediatur, aut Dominum Deum suum in minimâ etiam re offendat. Cantic. 8. *Fortis est vt mors dilectio*. nec ab eâ morte fugiat, eique terga vertat; & sic eam vincet, si propter amorem eam ferat. Flamma eius ita in altum feratur, tantaque fit, vt si multæ in illam aquæ & abundantes tribulationum de-

defluant riui, ei sint instar roris qui in fornacem delabitur, & ab eâ absorbetur & consumitur, eamq; magis accendit: ita sibi suisq; rebus inuigilet, vt si omnia ei mundi bona offerantur, quò hoc se amore exuat, omnia potius pedibus subiiciat, &, tamquam si nullius forent pretij, contemnat.

Huius charitatis fructus sunt, additum esse paupertati, famem, nuditatem, frigus & laborem, quæ paupertatis affeclæ sunt, lubenti animo tolerare, iniurias & morbos patienter ferre, persecutionibus non deiici, in tentationibus animum non despondere, infirmitatibus proximi compati, eiusq; imperfectionibus aut ingratitude non offendi, in ariditatibus spiritualibus constanti animo Exercitiis spiritualibus insistere, in consolatione sui non obliuisci, vt tandem cum Apostolo dicere possit, Rom. 8. *Quis nos separabit à charitate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius? Certus sum, quia*
 S 4 *neque*

neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque Virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in CHRISTO IESU Domino nostro. In quæ verba S. August. dicit: Nemo poterit nos separare à charitate Dei, etiam mortem minando; quia Deum non amare, vera mors est: nec vitam promittendo; quia eum amare, vita est. Nec Angeli nos separabunt; quia uniti cum Deo Angelis fortiores sumus. Nec Virtutes, quæ in hunc mundum potestatem habent; quia Deum amando, mundo superiores sumus. Non molestia presentes; quia Dei amor eas leviores facit. Non spes futurorum; quia qui Deum amant, iam omnia possident presentia. Non altum, nec profundum. Quid enim potest mihi calum offerre, ut eum deseram qui ipsum condidit calum? Et quid mihi potest minari infernus; quo amorem Dei deseram, quem si non deseruisssem, quid infernus est ignorarem? Hæc omnia sunt S. Augustini.

DE